ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΙΣΗΓΗΣΗ ΓΙΑ ΤΙΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΕΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΕΙΣ

Ι. ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

1. Ἡ περίοδος πού διανύουμε χαρακτηρίζεται ἀπό μιά ἔνταση τοῦ ἀνταγωνισμοῦ μεταξύ τῶν δύο ὑπερδυνάμεων, τῶν Η.Π.Α. καί τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης. Βρισκόμαστε στή φάση τῆς μαχητικῆς συνύπαρξης, ὅπου τίθεται σέ ἀμφισβήτηση ἡ παγκόσμια ἰσορροπία δύναμης. Στά πλαίσια τῆς μαχητικῆς συνύπαρξης ἀναλαμβάνονται πρωτοβουλίες, πού ἀποσκοποῦν στήν ἀποσταθεροποίηση τῶν ἐρεισμάτων, στά ὁποῖα στηρίζεται ἡ ἀντίπαλη ὑπερδύναμη, μέ τρόπο ὅμως πού νά μήν ὁδηγήσουν σέ ἄμεση ἀναμέτρηση μεταξύ τῶν δύο ὑπερδυνάμεων.

   Ἡ πολιτική τῆς μαχητικῆς συνύπαρξης ἔχει πάρει σήμερα διαστάσεις ἀπρόβλεπτες καί ἐπικίνδυνες. Κι' αὐτό ὀφείλεται στό νέο ρόλο πού διαδραματίζει ἡ Κίνα ὕστερα ἀπό τήν ἔξοδό της ἀπό τήν ἀπομόνωση. Μέ τήν ἔντονη ἀντισοβιετική της πολιτική καί τόν ἐναγκαλισμό της μέ τόν ἀμερικάνικο ἰμπεριαλισμό, θέτει σέ κίνδυνο τή λεπτή ἰσορροπία πού διατηρεῖται στά πλαίσια τῆς μαχητικῆς συνύπαρξης, κάτι πού μπορεῖ νά ὁδηγήσει στόν ἀνοιχτό ψυχρό πόλεμο ἤ καί ἀκόμη σέ γενική ἀναμέτρηση.

2. Τά βαθύτερα αἴτια τῆς ἀλλανῆς στό κλῖμα μεταξύ τῶν δύο ὑπερδυνάμεων (τό πέρασμα ἀπό τή φάση τῆς εἰρηνικῆς συνύπαρξης στή φάση τῆς μαχητικῆς συνύπαρξης) πρέπει νά ἀναζητηθοῦν στή παγκόσμια κρίση πού διέρχεται τό καπιταλιστικό σύστημα.

   - Ἡ κρίση πού περνάει ὁ παγκόσμιος καπιταλισμός συνδέεται ἄμεσα μέ:

   α) τό στένεμα τοῦ ὁρίζοντα γιά κερδοφόρες ἐπενδύσεις, καί
   β) τόν κλονισμό τῶν ἐρεισμάτων του στίς χῶρες τοῦ τρίτου κόσμου.

   Κι' αὐτό διαμορφώνει τό κλῖμα γιά μιά γενικώτερη ἐπεκτατική

./..

πολιτική τοῦ δυτικοῦ καπιταλισμοῦ, πού δέν δέχεται τό δοσμένο παγκόσμιο συσχετισμό δύναμης.

- Ἡ ἐπεκτατική πολιτική τοῦ δυτικοῦ καπιταλισμοῦ καί πρωταρχικά τῶν Η.Π.Α. καθορίζεται ἀπό τούς νόμους κίνησης τοῦ καπιταλιστικοῦ συστήματος στήν ἰμπεριαλιστική του φάση. Ἡ ἐπέκταση τῆς ἐπιρροῆς τῶν Η.Π.Α. εἶναι δομικό χαρακτηριστικό τοῦ συστήματος καί ἀναγκαία προϋπόθεση γιά τήν ἐπικυριαρχία της στό καπιταλιστικό χῶρο. Ἡ διάχυση τοῦ καπιταλιστικοῦ τρόπου παραγωγῆς σέ καινούργιες ἀγορές καί ἡ ἐνσωμάτωσή τους στό παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα εἶναι ἀπαραίτητη γιά τήν παραπέρα συσσώρευση τοῦ κεφάλαιου. Ἡ ἐνσωμάτωση τῶν νέων ἀγορῶν πρέπει νά ἐξασφαλίζει τή μεταφορά τοῦ κοινωνικοῦ πλεονάσματος ἀπό τίς περιφέρειες στίς μητροπόλεις τοῦ καπιταλισμοῦ. Κάτι πού ἐπιβάλλει τή δημιουργία καί στήριξη τῶν δομῶν ἐκείνων καί μηχανισμῶν, στίς ἀναπτυσσόμενες χῶρες, πού ἐπιτρέπουν αὐτή τή μεταφορά πλεονάσματος. Ἔτσι οἱ Η.Π.Α. προωθοῦν, στηρίζουν ἤ ἐπιβάλλουν πολιτικοστρατιωτικές δομές, πού ἐγγυῶνται τήν ἐκμετάλλευση τῶν χωρῶν τῆς περιφέρειας. Μετά ὅμως ἀπό τήν ἧττα τους στό Βιετνάμ, οἱ Η.Π.Α. στηρίζονται λιγώτερο στήν ἄμεση παρουσία τους καί περισσότερο στή δημιουργία ὑποϊμπεριαλιστικῶν σταθμῶν.

- Ἡ ἐπεκτατική αὐτή πολιτική τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ προκαλεῖ τήν ἀντίδραση τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης πού ἀποσκοπεῖ στό νά συντηρήσει καί ἐνισχύσει τή θέση της στόν παγκόσμιο συσχετισμό δύναμης. Ἡ ἐνίσχυση τῆς θέσης τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης στό παγκόσμιο ἐπίπεδο εἶναι ἀπαραίτητο στοιχεῖο γιά δύο λόγους:

α) γιά νά διατηρήσει τήν ἡγεμονία της στό χῶρο τῆς Ἀν. Εὐρώπης, καί

β) γιά ν'ἀντιμετωπίσει τόν ὀξύτατο ἀνταγωνισμό τῆς Κίνας.

Καί τά δύο εἶναι ἀπαραίτητα γιά τή διατήρηση τῆς ἐσωτερικῆς κοινωνικο-οἰκονομικῆς της δομῆς.

Ὁ ἀνταγωνισμός μεταξύ Κίνας καί Σοβιετικῆς Ἕνωσης ἀπορρέει σ'ἕνα μέτρο ἀπό τό διαφορετικό τρόπο ἀνάπτυξης, πού οἱ δυό αὐτές χῶρες ἀκολούθησαν καί συνδέεται ἄμεσα μέ τή πρόθεση κάθε μιᾶς νά ἀποτελέσει τήν ἡγεμονική δύναμη στό παγκόσμιο σοσιαλιστικό στρατόπεδο.

./..

3. Συνοπτικά μπορούμε νά επισημάνουμε τίς παρακάτω εξελίξεις στό παγκόσμιο επίπεδο:

α) Σέ παγκόσμια κλίμακα έχει ήδη παγιωθεί ένας άξονας μέ τεράστια δυναμική εξελίξεων. Είναι ή σύγκρουση ανάμεσα στόν ιμπεριαλισμό καί στά εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα τοῦ Τρίτου Κόσμου (Ν.Α. Ασία, Μέση Ανατολή, Αφρική καί Λατινική Αμερική), σύγκρουση πού προωθεῖ τόν αγώνα τῶν λαῶν αὐτῶν τῶν χωρῶν γιά τήν αποδέσμευσή τους από τά οικονομικά καί πολιτικοστρατιωτικά δεσμά, πού τούς έχει επιβάλλει ο ιμπεριαλισμός στά πλαίσια τῆς νεοαποικιακῆς σταρτηνικῆς του. Οἱ επιτυχίες τῶν εθνικοαπελευθερωτικῶν κινημάτων ενισχύουν άμεσα τόν χῶρο τῶν αδέσμευτων. Σέ πολλές όμως περιπτώσεις ή βοήθεια πού προσφέρει ή Σοβιετική Ένωση, έχει σάν αποτέλεσμα νά προσδένονται σ'ένα μέτρο οἱ χῶρες αὐτές στό "προστατευτικό" σύστημα τῆς Σοβιετικῆς επιρροῆς (π.χ. Ανγκόλα, Αἰθιοπία).

β) Μιά τάση γιά αποσταθεροποίηση τῆς Σοβιετικῆς Ένωσης στό Βαλκάνια καί στό Ανατολικό μπλόκ. Ιδιαίτερα χαρακτηριστική είναι ή στάση τῆς Ρουμανίας πού μπορεῖ νά ενθαρρύνει τίς δυνάμεις πού υπάρχουν σ'άλλες χῶρες τῆς Αν. Ευρώπης, γιά μιά διαφοροποίησή τους σ'ορισμένα τουλάχιστον ζητήματα απέναντι στή Μόσχα.

Επί πλέον ή επίσκεψη τοῦ Προέδρου τῆς Κίνας στή Γιουγκοσλαβία καί Ρουμανία -χῶρες πού οἱ σχέσεις τους γιά διαφορετικούς λόγους δέν είναι καλές μέ τή Σοβιετική Ένωση- ενισχύει τήν τάση γιά αποσταθεροποίηση τῆς Σοβιετικῆς Ένωσης σ'αὐτή τήν περιοχή.

γ) Η προσέγγιση Κίνας καί Η.Π.Α. περικλείει κινδύνους γιά μιά γενικώτερη αναμέτρηση. Οἱ Η.Π.Α. επιδιώκουν νά χρησιμοποιήσουν τόν οξύτατο ανταγωνισμό μεταξύ Σοβιετικῆς Ένωσης καί Κίνας γιά νά προωθήσουν τούς δικούς τους στόχους. Μιά πολιτική πού αποδεικνύεται επικίνδυνη, γιατί οδηγεῖ σέ κινήσεις αντιπερισπασμοῦ, πού προκαλοῦν ή ενθαρρύνουν τοπικές αναμετρήσεις μέ αποβλεπτες συνέπειες.

Καθαριστικός παράγοντας γιά τή προσέγγιση αὐτή ήταν ή αλλαγή πορείας τῆς Κίνας, μετά τό θάνατο τοῦ Μάο, τόσο

./..

στήν ἐσωτερική διαδικασία ἀνάπτυξης τῆς χώρας, ὅσο καί στόν τομέα τῆς ἐξωτερικῆς τους παρουσίας. Στρατηγικός στόχος τῆς καινούργιας πορείας φαίνεται νά εἶναι ἡ ἐξέλιξή της σέ μιά τρίτη ὑπερδύναμη, πού θά στηρίζεται πέρα ἀπό τό ἀνθρώπινο δυναμικό της, σέ μιά οἰκονομική, τεχνολογική καί στρατιωτική ἀνάπτυξη, πού νά μπορεῖ ν' ἀνταγωνιστεῖ τίς ἄλλες δυό μεγάλες δυνάμεις.

Οἱ Η.Π.Α. εὐνοοῦν τό "ἄνοιγμα" τῆς Κίνας, γιά νά ἐκμεταλλευθοῦν τήν ἀπέραντη ἀγορά προϊόντων, πού ἀνοίγεται στό Δυτικό κεφάλαιο, γιά νά προωθήσουν τούς δικούς τους στόχους καί νά ἐνισχύσουν τή διαπραγματευτική τους θέση παρεμβαίνοντας ἐνεργά στή Σινο-Σοβιετική διένεξη. Πιέζουν ἔμμεσα μέ τόν τρόπο αὐτή τή Σοβ. Ἕνωση νά χαλαρώσει τήν ἐπιρροή της στή Ν.Α. Ἀσία καί τήν Ἀφρική, ὅπου ἀναμφισβήτητα ἔχει σημειώσει ἐπιτυχίες.

δ) Ἡ συμφωνία φιλίας τῆς Κίνας μέ τήν Ἰαπωνία καί τήν προσέγγισή της μέ τίς Η.Π.Α. ἔθεσε τά θεμέλια γιά ἕναν ἄξονα Κίνας-Ἰαπωνίας- Η.Π.Α., μέ στόχο τήν ἀνακοπή τῆς σοβιετικῆς ἐπιρροῆς στή Ν.Α. Ἀσία. Ἄμεση ἀντίδραση σ' αὐτό ἦταν ἡ ἐπέμβαση τοῦ Βιετνάμ στή Καμπότζη, πού ὁδήγησε στήν ἄμεση ἐπέμβαση τῆς Κίνας στό Βιετνάμ. Κάτι πού δημιούργησε ἄμεσο κίνδυνο γιά τή παγκόσμια εἰρήνη. Ἡ κατάσταση στή χερσόνησο τῆς Ἰνδοκίνας ἀποτελεῖ μιά συνεχῆ ἀπειλή γιά μιά πενικώτερη σύρραξη.

ε) Μέσα στά περιθώρια κίνησης, πού ἐπιτρέπει ἡ ἀποδοχή τῆς μαχητικῆς συνύπαρξης, ἡ Σοβιετική Ἕνωση ἔχει νά ἐπιδείξει ἀρκετές ἐπιτυχίες. Ἀντίθετα οἱ Η.Π.Α. ἔχουν νά ἐπιδείξουν ἀπό τήν ἐποχή τῆς ἧττας τους στό Βιετνάμ, μιά σειρά ἀπό στρατηγικές ἀποτυχίες σέ παγκόσμια κλίμακα, μέ ἀποκορύφωμα τήν πτώση τοῦ ἀμερικανόδουλου καθεστῶτος τοῦ Σάχη. Οἱ πρωτοβουλίες τους στό χῶρο τῆς Μ. Ἀνατολῆς δέν μποροῦν παρά περιορισμένα ἀποτελέσματα νά ἀποδώσουν στίς Η.Π.Α., ἀφῆ κατά τῆς συμφωνίας Αἰγύπτου - Ἰσραήλ ἔχουν ἐξεγερθεῖ ἀκόμα καί συντηρητικά Ἀραβικά καθεστῶτα (Ἰορδανία - Σαουδ. Ἀραβία). Ἡ ὀπισθοχώρηση ὅμως τῆς ἰμπεριαλιστικῆς πορείας τῶν Η.Π.Α. περικλείει ἔντονα τόν κίνδυνο μιᾶς παράπερα ὄξυνσης ἤ καί ὑπέρβασης τῶν

./..

"κανόνων" τῆς μαχητικῆς συνύπαρξης ἀπό μέρους τους, φαινόμενο πού τονίζει ἡ ἐνίσχυση τῶν φιλοπολεμικῶν θέσεων στίς ἡγετικές ὁμάδες τῶν Η.Π.Α. Πάντως, παρά τίς ὁποιεσδήποτε ἐπιφυλάξεις καί ἀμφισβητήσεις, βασικό ρόλο στή διατήρηση τοῦ κλίματος τῆς μαχητικῆς συνύπαρξης, διαδραματίζει καί ἡ πορεία τῶν διαπραγματεύσεων γιά τόν περιορισμό τῶν στρατηγικῶν ὅπλων (ΣΑΛΤ ΙΙ).

ζ) Τό πιό σημαντικό γεγονός τῆς περιόδου αὐτῆς εἶναι χωρίς ἀμφιβολία, ἡ ἀνατροπή τοῦ σπουδαιότερου στηρίγματος τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ στό χῶρο τῆς Μ. Ἀνατολῆς, τοῦ καθεστῶτος τοῦ Σάχη, καί ἡ ἄνοδος στήν ἐξουσία τῶν ἀντιϋμπεριαλιστικῶν λαϊκῶν δυνάμεων. Ἡ ἀνατροπή αὐτή παίρνει ἀκόμα μεγαλύτερη σημασία, γιατί ἀποτελεῖ, μετά τό Βιετνάμ, τή μεγαλύτερη νίκη κατά τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ σέ παγκόσμια κλίμακα.

Ὁ ἀγώνας τοῦ Περσικοῦ Λαοῦ εἶναι ἀγώνας ἐθνικοαπελευθερωτικός καί ἀντιϋμπεριαλιστικός. Ὁ ἔντονος θρησκευτικός χαρακτήρας πού πῆρε ἡ Περσική ἐπανάσταση, ἦταν ἀκριβῶς ἡ ἰδεολογική ἐκείνη ἔκφραση, πού ἐνοποίησε σέ μεγάλο βαθμό τά πραγματικά αἴτια πού ἦταν ἐθνικά, πολιτικά καί οἰκονομικά. Ὁπωσδήποτε ὅμως ἡ ἀφύπνιση τοῦ Ἰσλάμ μπορεῖ νά παίξει σημαντικό ρόλο τόσο στίς ἐσωτερικές ἐξελίξεις τῆς Περσικῆς ἐπανάστασης, ὅσο καί στήν ἰσορροπία τῶν Μουσουλμανικῶν καθεστώτων τῆς περιοχῆς. Εἶναι ἰδιαίτερα σημαντικό γιά τήν πορεία τῆς Περσικῆς ἐπανάστασης, ὁ ἀντιϋμπεριαλιστικός ἀγώνας της νά βασισθεῖ πάνω σέ εὐρύτερες συμμαχίες λαϊκῶν τάξεων καί στρωμάτων, πού θά παγιωθοῦν μέσα ἀπό κατάλληλες οἰκονομικές καί πολιτικές ἐπιλογές. Μέσα στά ἴδια πλαίσια ἡ ἰσλαμική ἰδεολογία πού στήν πρώτη φάση τοῦ ἀγώνα ἔκφρασε τά ἀντιϋμπεριαλιστικά αἰσθήματα τῶν μαζῶν, θά πρέπει νά πάρει ἕνα τέτοιο κοινωνικό καί δημοκρατικό περιεχόμενο, πού νά ἀνταποκριθεῖ τόσο στή σημερινή κοινωνική πραγματικότητα τῆς χώρας, ὅσο καί στό ἀληθινό νόημα τῶν λαϊκῶν ἀγώνων.

Ἀνεξάρτητα ὅμως μέ τούς στόχους καί τήν πορεία πού θά ἀκολουθήσει ἡ ἰρανική ἐπανάσταση, ἀπέδειξε ὅτι ὅσο κι' ἄν εἶναι ἀσφυκτικός ὁ στρατιωτικός ἐξοπλισμός καί ἡ κη-

./..

δεμονία τῶν Η.Π.Α. σέ μιά χώρα, δέν μπορεῖ ν'ἀνακόψει τή λαϊκή θέληση γιά ἐθνική ἀνεξαρτησία καί λαϊκή κυριαρχία.

Μέ τήν ἐπικράτηση τῆς ἐπανάστασης στή Περσία, ὁ συσχετισμός δύναμης ἔχει ἀνατραπεῖ καί ὄχι μόνον στό χῶρο τῆς Μ. Ἀνατολῆς.

Ἄμεση ἐνέργεια τῶν Η.Π.Α. στό χῶρο τῆς Μ. Ἀνατολῆς εἶναι ἡ προώθηση κάποιου νέου περιφερειακοῦ ἀμυντικοῦ συμφώνου στήν περιοχή. Μέσα στό πλαίσιο αὐτό προβλέπεται τόσο ἡ οἰκονομική ἐνίσχυση τοῦ Σαντάτ, ὅσο καί ἡ στρατιωτική ἐνίσχυση τοῦ καθεστῶτος τῆς Σαουδικῆς Ἀραβίας, πού ἀποκτᾶ ἀκόμα πιό ἰδιαίτερη σημασία γιά τό λαό πού ἐπιβάλλει ἡ Περσία. Οἱ ἐξελίξεις αὐτές ταυτόχρονα δίνουν καί μιά ἰδιαίτερη σημασία στό χῶρο τῆς Ἀν. Μεσογείου καί κατά συνέπεια στό Αἰγαῖο. Ἡ Κύπρος, ἡ Ἑλλάδα καί κυρίως ἡ Τουρκία, γίνονται ἰδιαίτερα εὐαίσθητες περιοχές γιά τή Δύση, καί πιθανοί ἀποδέκτες τοῦ συστήματος τῶν βάσεων τῆς Περσίας.

η) Ἡ προτίμηση τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ πρός τήν Τουρκία, γιά τόν εἰδικό ρόλο πού μπορεῖ νά διαδραματίσει στήν περιοχή, ἐνισχύεται σημαντικά ἀπό τίς ἐξελίξεις στήν Περσία, γιά δύο βασικούς λόγους: Πρῶτον, ἔχει ἐκτεταμένα σύνορα μέ τή Σοβ. Ἕνωση, ἐλέγχει τά στενά καί ἀποτελεῖ δίοδο πρός τήν περιοχή τῶν πετρελαίων τῆς Μ. Ἀνατολῆς. Δεύτερο, περνάει μιά μεγάλη οἰκονομική, κοινωνική καί πολιτική κρίση. Ὅλα αὐτά ἐπιβάλλουν τήν μέ κάθε τρόπο ὑποστήριξη τῆς Τουρκίας ἀπό τή Δύση, γιατί θά ἦταν ἀνεπανόρθωτο πλῆγμα ἡ ἀπώλεια ἑνός ἄλλου ὑποϊμπεριαλιστικοῦ σταθμοῦ στήν περιοχή. Ἡ συνάντηση τῆς Γουαδελούπης, ἐπεσήμανε ἀκριβῶς καί προγραμμάτισε τήν οἰκονομική καί στρατιωτική ἐνίσχυση τῆς Τουρκίας. Καί εἶναι ἀκριβῶς ἡ Δυτ. Γερμανία, πού ἀνέλαβε νά ὑλοποιήσει τήν εἰσήνηση τοῦ Κάρτερ, μέ τήν χορήγηση οἰκονομικῆς βοήθειας καί τήν παγοποίηση τῶν τουρκικῶν χρεῶν.

Ἀπό τήν ἑλληνική ἄρχουσα τάξη καλλιεργεῖται ἐπιδέξια ἡ ψευδαίσθηση, ὅτι ἡ βοήθεια τῶν Η.Π.Α.-Ε.Ο.Κ. καί ΝΑΤΟ στήν Τουρκία, θά τήν ἀνάγκαζε νά κάμει "παραχωρήσεις"

./..

στό Αἰγαῖο καί στήν Κύπρο. Ὅμως ἡ ἐνίσχυση καί ἡ μέ κάθε μέσο στήριξη τῆς Τουρκίας ἔχει καθοριστική σημασία γιά τίς ἐπιλογές τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ, καί μέσα στό πλαίσια αὐτό οἱ πιέσεις θά ἀσκηθοῦν πρός τό μέρος τῆς Ἑλλάδας, γιά μιά συνολική "τακτοποίηση" τῶν ἐκκρεμοτήτων τῆς ἐπανόδου στό στρατιωτικό ΝΑΤΟ, τοῦ Αἰγαίου, τοῦ Κυπριακοῦ, τῶν Ἀμερικάνικων βάσεων στήν Ἑλλάδα.

II. ΤΑ ΕΡΝΙΚΑ ΜΑΣ ΘΕΜΑΤΑ ΣΕ ΚΡΙΣΙΜΗ ΦΑΣΗ

4. Κάτω ἀπό τίς συνθῆκες αὐτές, ὅπως ἐπανειλημμένα ἔχει ἀπό τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἐπισημανθεῖ, διαμορφώνεται μιά κρίσιμη περίοδος στήν πορεία τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων.

Μιά περίοδος πού θέτει ἐπί τάπητος τήν ἐνσωμάτωση τῆς χώρας μας στό νέο συνολικό συσχετισμό, ὅπως διαμορφώνεται στήν περιοχή. Καί ἔχει αὐτή ἡ ἐνσωμάτωση κύριες ἐπιλογές:

- Τήν ἔνταξή τῆς χώρας μας στήν Ε.Ο.Κ., πού θά ἐνισχύσει τίς σχέσεις ἐξάρτησης τῆς χώρας μας ἀπό τά μητροπολιτικά κέντρα τῆς Δύσης καί θά ἐπεκτείνει τόν περιφερειακό χαρακτήρα τῆς κοινωνίας μας.
- Ἱκανοποίηση τῆς τουρκικῆς ἀξίωσης γιά συνεκμετάλλευση τοῦ Αἰγαίου, καθώς καί ὑποστήριξη τῶν ἀξιώσεων στόν ἐναέριο χῶρο του καί ὑποκίνηση καί στήριξη τῆς τουρκικῆς προπαγάνδας γιά "μειονότητες" καί "ζωτικό χῶρο".
- Οὐσιαστική διχοτόμηση τῆς Κύπρου, μέ τήν ἐπιλογή μιᾶς κάποιας ὁμοσπονδιακῆς μορφῆς, πού νά ἔχει ἀδύναμη κεντρική ἐξουσία καί διαιώνιση τῆς παρουσίας ξένων στρατευμάτων στό νησί.
- Τήν ἀποκατάσταση τῆς ἑνότητας στή νοτιοανατολική πτέρυγα τοῦ ΝΑΤΟ ὄχι μόνο μέ τήν ἐπανένταξη στό στρατιωτικό σκέλος, ἀλλά καί μέ τήν οὐσιαστική ΝΑΤΟΠΟΙΗΣΗ ὅλων τῶν θεμάτων πού ἀπασχολοῦν τή χώρα μας.
- Τή μετατροπή τοῦ ἐθνικοῦ μας χώρου σέ ὁπλοστάσιο τῶν Ἀμερικανῶν καί τοῦ ΝΑΤΟ μέσα ἀπό τήν αὔξηση τῶν βάσεων καί τόν πολλαπλασιασμό τους.

5. Καί γίνεται ἰδιαίτερα κρίσιμη ἡ πορεία τοῦ ἔθνους καί τοῦ λαοῦ μας, μέ τή δοσμένη στρατηγική ἐπιλογή τῆς ἄρχουσας τά-

./..

ξης καί τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς τῆς Λεξιᾶς. Μιά πολιτική πού ὄχι μόνο δέν θέλει καί δέν μπορεῖ νά ἀρνηθεῖ αὐτή τήν ἐνσωμάτωση, ἀλλά συναινεῖ, ἐπιδιώκει καί ὑλοποιεῖ μέσα ἀπό τό πλέγμα τῆς ἐξάρτησης τήν ὁλοένα μεγαλύτερη δορυφοριοποίηση τῆς πατρίδας μας.

Πάνω σ'αὐτή τήν καθοριστική ἐπιλογή ἔγει ἐδραιωθεῖ τό δόγμα τοῦ "ἀνήκομεν εἰς τήν Δύσιν" καί χαράζονται οἱ ἐπί μέρους κατευθύνσεις καί παίρνονται οἱ ἀποφάσεις.

III. Η ΕΝΤΑΞΗ ΣΤΗΝ Ε.Ο.Κ.

6. Η ἐπίσημη ὑλοποίηση τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς, πού ἐκφράζεται συνοπτικά ἀπό τό δόγμα "Ἀνήκομεν εἰς τήν Δύσιν", ὁλοκληρώθηκε τό χρόνο πού πέρασε μέ τή συμφωνία τῆς ἔνταξης τῆς χώρας μας στήν Ε.Ο.Κ. Μέ τή συμφωνία αὐτή ἡ ἐπιλογή τῆς ἄρχουσας τάξης τῆς χώρας μας, μιά ἐπιλογή ταξική, εἶχε γιά στόχο τήν ἐνίσχυση τῆς δικῆς της ἐπικυριαρχίας πού αἰσθάνεται νά κλονίζεται καθημερινά.

Η Ἑλλάδα ἀποτελεῖ σήμερα μιά περιφερειακή ἐξαρτημένη χώρα. Ο τύπος τῆς ἐκβιομηχάνισης πού ἐπιβλήθηκε, ὁδήγησε σέ μιά ἄνιση ἀνάπτυξη τῶν διάφορων τομέων τῆς οἰκονομίας. Η ἐκβιομηχάνιση τῆς χώρας μας, στό βαθμό πού ἔγει νίνει, δέν κατευθύνθηκε σωστά καί προγραμματισμένα μέ γνώμονα τά συμφέροντα τοῦ κοινωνικοῦ συνόλου, ἀλλά μέ βάση τή μεγιστοποίηση τοῦ κέρδους τοῦ ξένου καί ντόπιου κεφαλαίου.

Ο τύπος τῆς ἐκβιομηχάνισης αὐτῆς ὁδήγησε στή δημιουργία ἑνός σχετικά ἐκσυγχρονισμένου ἀστικοῦ τομέα, καί στή διατήρηση ἑνός παραδοσιακά ὀρνανωμένου καί ὑπανάπτυκτου ἀγροτικοῦ τομέα. Φυσική συνέπεια ἦταν ἡ μετακίνηση τοῦ πληθυσμοῦ τῆς ὑπαίθρου πρός τά ἀστικά κέντρα, ἰδιαίτερα τήν Ἀθήνα, πού στεροῦνταν τῆς κατάλληλης παραγωγικῆς ὑποδομῆς νιά τήν ἀπασχόλησή του. Ἐπακόλουθο ἦταν ὁ παρασιτισμός, ἡ διόγκωση τοῦ τριτογενῆ τομέα καί ἡ μετανάστευση στίς χῶρες τῆς Δ. Εὐρώπης καί κυρίως στή Δ. Γερμανία.

Τό ἑλληνικό κεφάλαιο γιά νά ἐξασφαλίσει τά προνόμιά του πού μόνο αὐτός ὁ τύπος τῆς ἐξαρτημένης ἀνάπτυξης τοῦ ἐξασφαλίζει, ἐπιδίωξε τήν μόνιμη καί θεσμοθετημένη ὑπανωγή του στό ξένο μονοπωλιακό κεφάλαιο τῆς Δύσης. Καί τήν ταξική αὐτή ἐπιλογή

ποὺ μόνο τὰ συμφέροντα τοῦ κεφάλαιου ἐγγυᾶται, προσπαθεῖ ἡ ἄρχουσα τάξη νὰ τὴν παρουσιάζει σὰν συμφέρον τοῦ Ἔθνους.

Ὅπως εἶναι φανερό, ἡ ἔνταξή μας στὴν Ε.Ο.Κ. θὰ ὁδηγήσει στὴν ἐπιδείνωση τῆς ἐσωτερικῆς ἀνισότητας καὶ ἀποδιάρθρωσης τῆς οἰκονομικῆς μας ἀνάπτυξης. Οἱ οἰκονομικές καὶ κοινωνικές ἀντιθέσεις θὰ ὀξυνθοῦν καὶ θὰ ὁλοκληρωθεῖ ἡ ἐξάρτηση τῆς χώρας μας ἀπὸ τὰ μητροπολιτικὰ κέντρα τοῦ καπιταλισμοῦ, μὲ συνέπεια τὴν παραπέρα ὑπονόμευση τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας.

Μὲ τὴν ἔνταξή μας στὴν Ε.Ο.Κ. οἱ προτροπές καὶ ὑποδείξεις τῶν Δυτικῶν "Συμμάχων" μας ἀποτελοῦν δεσμευτικὸ χαρακτήρα, ἀφοῦ τὰ κέντρα λήψης ἀποφάσεων μετατίθενται στὶς Βρυξέλλες. Ἡ παρουσία τῶν Η.Π.Α. στὴν Ε.Ο.Κ. εἶναι καταλυτική. Οἰκονομικὰ στοὺς τομεῖς ὑψηλῆς τεχνολογίας -τοὺς πιὸ σημαντικοὺς- ἡ Ε.Ο.Κ. ἐλέγχεται πλήρως ἀπὸ τὸ ἀμερικάνικο κεφάλαιο. Πολιτικὰ ἡ Ε.Ο.Κ. ἀποτελεῖ συμπλήρωμα καὶ μέσο κάλυψης καὶ προώθησης τῆς πολιτικῆς τῶν Η.Π.Α. Ἀμυντικά, τὸ ΝΑΤΟ θὰ ἀποτελεῖ σταθερὰ στὸ μέλλον τὸν προστατευτικὸ μανδύα τῆς Δυτ. Εὐρώπης καὶ εἶναι φανερὸ ποιὸς ἐξουσιάζει τὸ ΝΑΤΟ. Γιὰ τοῦτο ἡ ἔνταξη στὴν Ε.Ο.Κ. θὰ σημάνει ὑπονόμευση τῆς ἐθνικῆς μας ἀνεξαρτησίας καὶ τῆς ἐδαφικῆς μας ἀκεραιότητας. Ἡ περίοδος μέχρι νὰ ὁριστικοποιηθεῖ ἡ ἔνταξη ~~(1-1-1981) θὰ εἶναι~~ περίοδος "διευθέτησης" καὶ "ἐπίλυσης" τῶν ἐθνικῶν μας θεμάτων σύμφωνα μὲ τὰ συμφέροντα τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

Τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἔχει καθῆκον, σὲ ὅποιο βαθμὸ ὑποκειμενικὲς καὶ ἀντικειμενικὲς δυνατότητες τὸ ἐπιτρέπουν, νὰ ἐνημερώσει τὸ λαὸ γιὰ τὸ ρόλο τῆς Ε.Ο.Κ. καὶ γιὰ τὶς ἐπιπτώσεις ἀπὸ τὴν ἔνταξη, τόσο στὴν πορεία τῆς χώρας μας γενικότερα, ὅσο καὶ στὶς ἐπὶ μέρους τάξεις καὶ στρώματα τοῦ ἐργαζόμενου λαοῦ.

Τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ. δὲν θεωρεῖ τὴν ἐπικύρωση τῆς συμφωνίας ἀπὸ τὸ Κοινοβούλιο, σὰν πράξη ἔκφρασης τῆς πραγματικῆς θέλησης τοῦ ἐργαζόμενου ἑλληνικοῦ λαοῦ. Γιὰ μία τόσο σοβαρὴ ἐπιλογὴ ἀπαιτεῖται δημοψήφισμα ἀδιάβλητο, ποὺ θὰ γίνει ὕστερα ἀπὸ δημοκρατικὸ διάλογο καὶ πλήρη ἐνημέρωση τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ. Καὶ τὸ ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἀναλαμβάνει τὴν ὑποχρέωση ὅταν, ἐκφράζοντας τὴν λαϊκὴ ἐντολή, ἀνεβεῖ στὴν ἐξουσία, νὰ διεξάγει ἕνα ἀδιάβλητο δημοψήφισμα. Καὶ εἶναι σίγουρο, ὅτι ἔπειτα ἀπὸ μιὰ πλήρη

./..

καί σωστή ἐνημέρωση πάνω στό ρόλο τῆς Ε.Ο.Κ. καί τίς ἐπιπτώσεις τῆς ἔνταξης, ὁ ἑλληνικός λαός θά ἀποφασίσει συνειδητά γιά μιά ἐθνικά ἀνεξάρτητη καί οἰκονομικά αὐτοδύναμη πορεία τῆς χώρας μας.

Ἡ θέση τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. γιά τήν ἔνταξη δέν σημαίνει ὅτι ἐπιδιώκει τήν ἀπομόνωση τῆς χώρας, ἤ ὅτι κινεῖται ἀπό "ἀντιευρωπαϊκά" αἰσθήματα. Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. ὅμως κάνει τήν ἐπιλογή ὅτι στήν παγκόσμια οἰκονομική δομή θά πρέπει νά συμμετάσχουμε σάν αὐτοδύναμη καί ὁλοκληρωμένη οἰκονομία, καί ὄχι σάν περιφερειακή καί ἐξαρτημένη.

Ἡ χώρα μας εἶναι ταυτόχρονα Εὐρωπαϊκή, Βαλκανική, Μεσογειακή καί θά πρέπει νά ἀναπτύξουμε ἰσότιμες σχέσεις τόσο μέ τήν Εὐρώπη, Δυτική καί Ἀνατολική, ὅσο καί μέ τίς χῶρες τῶν Βαλκανίων καί τῆς Μεσογείου. Γιά τόλόγο αὐτό τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. ὑποστηρίζει τήν ἄποψη ὅτι οἱ οἰκονομικές σχέσεις μέ τήν Ε.Ο.Κ. πρέπει νά βασισθοῦν σέ μιά εἰδική συμφωνία, πού θά ἐξασφαλίζει τά συμφέροντα τῆς χώρας μας. Ἡ συμφωνία πού θά διασφαλίσει τόν ἐθνικό προγραμματισμό καί τήν αὐτοδύναμη ἀνάπτυξη τῆς ἑλληνικῆς κοινωνίας.

IV. ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ

7. Δέν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι ἡ μεγάλη οἰκονομική κρίση τῆς Δύσης ἔχει τίς ἐπιπτώσεις της καί στή χώρα μας.

Τά κύρια χαρακτηριστικά αὐτῆς τῆς κρίσης πού ἐκδηλώνεται μέ ὁλοένα αὐξανόμενο ρυθμό εἶναι:

- ἡ στασιμότητα τῶν ἐπενδύσεων
- ὁ πληθωρισμός
- τό ἔλλειμα τοῦ ἐμπορικοῦ ἰσοζυγίου, καθώς καί τοῦ ἰσοζυγίου τρεχουσῶν συναλλαγῶν.

Ἡ στασιμότητα τῶν ἐπενδύσεων ἀποτελεῖ δομικό χαρακτηριστικό τῆς Ἑλληνικῆς οἰκονομίας. Εἶναι γεγονός ὅτι ἡ μεγάλη οἰκονομική κρίση πού μαστίζει τή Δύση, μέ κύρια χαρακτηριστικά τή στασιμότητα τῶν ἐπενδύσεων καί τή μεγάλη ἀνεργία, ἔχει τίς προεκτάσεις της καί στήν Ἑλλάδα. Ἡ κρίση ὅμως αὐτή, σέ μιά περιφερειακή χώρα ὅπως ἡ δική μας, εἶναι καί βαθύτερη καί μεγαλύτερης διάρκειας. Γι'αὐτό, παρά τά σκανδαλώδη

./..

κίνητρα πού παραχωρεῖ ἡ Κυβέρνηση στό κεφάλαιο, ἡ κρίση δέν πρόκειται νά ἀντιμετωπιστεῖ, γιατί ἀποτελεῖ σύμπτωτο καί σύνδρομο τῆς ἐξαρτημένης κι' ἀνισομεροῦς ἀνάπτυξης.

Ὁ πληθωρισμός εἶναι τό πιό ἄμεσο καί κρίσιμο κοινωνικοοικονομικό πρόβλημα τῆς χώρας μας, γιατί ἀποτελεῖ μηχανισμό ἀναπανομῆς τοῦ εἰσοδήματος σέ βάρος τῶν ἀσθενέστερων τάξεων.

Ὁ ρυθμός τοῦ πληθωρισμοῦ στήν Ἑλλάδα εἶναι σημαντικά ὑψηλότερος τοῦ ἀντίστοιχου τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν καί πιό εἰδικά τῶν χωρῶν τῆς Ε.Ο.Κ.

Ἡ ἀλματώδης αὔξηση τοῦ ἐπίσημου τιμάριθμου προβλέπεται νά ξεπεράσει τό 20% τό 1979, δείχνει ὅτι πρόκειται γιά πληθωριστική ἔκρηξη. Ἕνα τμῆμα τοῦ πληθωρισμοῦ εἶναι εἰσαγόμενο, ὀφείλεται δηλ. στίς ἰσχυρές ἀνατιμήσεις εἰσαγομένων πρώτων ὑλῶν(κύρια στό πετρέλαιο) καί στήν συνεχιζόμενη ὑποτίμηση τῆς δραχμῆς. Ἀλλά πρέπει νά δημειώσουμε ὅτι ὀφείλεται καί στά ὑπέρογκα κέρδη πού πραγματοποιοῦν οἱ εἰσαγωγεῖς.

Κύρια ὅμως ἡ πληθωριστική διαδικασία εἶναι ἐσωτερικό φαινόμενο τῆς ἑλληνικῆς οἰκονομίας. Ἡ ἰσχυρή θέση πού κατέχουν τά μονοπωλιακά συγκροτήματα στήν ἑλληνική οἰκονομία, τούς δίνει τήν δυνατότητα νά ἀναπτύσσουν μιά δυναμική πληθωριστικοῦ κέρδους (διαμορφώνουν δηλ. ἀνεξέλεγκτα τιμές, πού ὄχι μόνο καλύπτουν τήν αὔξηση τοῦ κόστους παραγωγῆς, ἀλλά καί ὁδηγοῦν σέ θεαματικά ὑπερκέρδη). Λέσμια τῶν ταξικῶν της συμφερόντων καί τῆς ταύτισής της μέ τό μεγάλο κεφάλαιο, ἡ Κυβέρνηση τῆς δεξιᾶς ἀκολουθεῖ μιά πολιτική ἀντιμετώπισης τοῦ πληθωρισμοῦ, πού στηρίζεται στήν συμπίεση τοῦ πραγματικοῦ εἰσοδήματος τῶν ἐργαζόμενων, ἐνῶ ταυτόχρονα ἐνισχύει τίς χαριστικές παροχές πρός τό μεγάλο κεφάλαιο ("κίνητρα").

8. Πιστή στήν ἐφαρμογή τῆς γραμμῆς τοῦ αὐταρχικοῦ "ἐκσυγχρονισμοῦ" ἡ Κυβέρνηση τῆς Ν.Δ. ἐπιδόθηκε στό κτίσιμο τοῦ μονοκομματικοῦ της κράτους. Κύριος στόχος τῆς Ν.Δ. εἶναι νά δημιουργήσει θεσμικά καί νομικά πλαίσια, πού θά ἐξυπηρετοῦν τίς νέες ἀνάγκες τῶν μονοπωλίων καί πού θά διασφαλίζουν τήν καταστολή τῶν λαϊκῶν ἀγώνων καί διεκδικήσεων, περιορίζοντας μέ αὐταρχικό τρόπο τήν ἐνεργό συμμετοχή τοῦ πολίτη στή δημόσια ζωή.

Γι' αὐτό θωράκισε καί θωρακίζει τό κράτος τῆς δεξιᾶς μέ νομοθε-

τήματα, πού περιορίζουν ἀσφυκτικά τή δημοκρατία καί ἀποσκοποῦν στόν ἔλεγχο τῶν κρίσιμων θεσμῶν (.330 καί 3239 ἀντεργατικό πλέγμα, νομοσχέδιο γιά τούς συνεταιρισμούς, νόμοι 673 γιά δημόσιους ὑπάλληλους καί 815-576 γιά τήν παιδεία, τρομοκρατικό, ἀφισσοκόλληση κ.λ.π.).

Γι'αὐτό χρησιμοποιεῖ τά μαζικά μέσα ἐνημέρωσης καί τόν ἀστικό τῦπο, γιά νά διαστρεβλώνει τήν ἀλήθεια, νά παραποιεῖ καί νά ἀποσιωπᾶ τίς ἀπόψεις καί τίς θέσεις τῶν κομμάτων τῆς ἀντιπολίτευσης. Γι'αὐτό κατασυκοφαντεῖ, ἀλλοιώνει τό περιεχόμενο καί ὑπονομεύει τήν ἀνάπτυξη τῶν μαζικῶν λαϊκῶν κινημάτων.

Καί ὅλα αὐτά:

α) Γιά νά ἀδρανοποιήσει καί νά παραμερίσει τίς λαϊκές δυνάμεις, καθώς καί νά ἐνσωματώσει τούς ἀνωνιστικούς - διεκδικητικούς στόχους του στή λογική τοῦ συστήματος.

β) Γιά νά ἀπομονώσει τό μαζικό - διεκδικητικό κίνημα στή δουλειά, τή μόρφωση καί τό πολιτισμό, πού εἶναι ὁ ἀνασχετικός παράγοντας στά σχέδια τῆς Δεξιᾶς καί καθοριστικός μοχλός δημιουργίας συσχετισμῶν δύναμης καί στήριξης τῆς ἀλλαγῆς.

γ) Γιά νά καθηλώσει τίς πολιτικές ἐξελίξεις στά πλαίσια κυριαρχίας τῆς Ν.Δ. καί στά ὅρια συνοχῆς τῆς ἀστικῆς τάξης. Ἡ προσπάθεια αὐτή προωθεῖται μέ πολιτικές πρωτοβουλίες κορυφῆς (π.χ. διεύρυνση) καί μέ τή κατασκευή συμπληρωματικῶν κομμάτων (π.χ. σοσιαλδημοκρατία Πεσμαζόγλου ΚΟΔΗΣΟ), καθώς καί μέ ταυτόχρονη ἐπίθεση ἐνάντια κύρια στό ΠΑ.ΣΟ.Κ. καί σ'ἄλλα δημοκρατικά - προοδευτικά κόμματα.

δ) Γιά νά προλάβει καί νά ἀντιμετωπίσει τό ἔσπασμα τῶν λαϊκῶν δυνάμεων μέσα ἀπό τόν ἀνασυγκροτημένο καί "ἐκσυγχρονισμένο" κρατικό μηχανισμό, μεταθέτοντας τίς κοινωνικές συγκρούσεις σέ πολιτικό, θεσμικό καί ἰδεολογικό ἐπίπεδο.

Ἡ Κυβέρνηση τῆς Ν.Δ. ἐφάρμοσε μιά πολιτική, πού ἀντί νά ἱκανοποιήσει τό ἐπίμονο καί ὥριμο αἴτημα τοῦ λαοῦ γιά ἐκδημοκρατισμό:

- ἄφησε ἤ τοποθέτησε σέ θέσεις κλειδιά τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ ἀκροδεξιά στοιχεῖα μέ γνωστό χουντικό παρελθόν,

./..

- ἀνέχτηκε ἤ σκιαμάχησε μέ δυνάμεις πού καρκοθετοῦν τό δημοκρατικό πολίτευμα καί ὑπονομεύο ν τούς θεσμούς,

- δέν πῆρε κανένα μέτρο γιά τήν ἀποσύνδεση τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ ἀπό τίς ξένες ὑπηρεσίες καί τούς μηχανισμούς διάβρωσης.

V. Η ΛΑΪΚΗ ΘΕΛΗΣΗ

9. Καθημερινά γίνεται κατανοητό σέ κάθε ἐργαζόμενο, σέ κάθε πολίτη, πώς ἡ Δεξιά σ'ὅλες τίς ἀποχρώσεις της πολλαπλασιάζει τούς κινδύνους καί τά προβλήματα πού ἀντιμετωπίζει ἡ χώρα μας. Καθημερινά ὅλο καί εὐρύτερες λαϊκές μάζες γίνονται ἀσυμφιλίωτοι κριτές καί ἀντίπαλοι μέ τή πολιτική τῆς ἐξάρτησης, τοῦ αὐταρχισμοῦ καί τῆς λιτότητας. Οἱ ἐργαζόμενοι, τά λαϊκά στρώματα καί ἡ νεολαία μέσα ἀπό τούς ἀγῶνες τους γνωρίζουν ποιοί εἶναι οἱ πραγματικοί ὑπερασπιστές τῆς δημοκρατικῆς ἐξέλιξης καί τῆς ὑπεράσπισης τῶν δικαιωμάτων καί τῶν ἐλευθεριῶν τους. Μέ τή πάλη τους ἀρνοῦνται τή πολιτική τοῦ παραγκωνισμοῦ καί τῆς μετατροπῆς τους ἀπό πρωταγωνιστές τῆς δημόσιας ζωῆς σέ παθητικούς θεατές καί ἀκόμα ἀπορρίπτουν τή πολιτική τῆς πόλωσης καί τῆς διάσπασης σέ καθοριστικές ἐθνικά στιγμές.

Μέρα μέ τή μέρα οἱ λαϊκές δυνάμεις ἀναπτύσσονται, ἀπελευθερώνονται, σφυρηλατοῦν τήν ἑνότητά τους καί ἀποκρούουν τίς διάφορες προσπάθειες γιά διαχωρισμό σέ δεξιούς καί ἀριστερούς, σέ "εὐρωπαϊστές καί ἀντιευρωπαϊστές" κ.λ.π.

Ἀπέναντι στήν ἀτλαντική, αὐταρχική καί ἀντιλαϊκή πολιτική τῆς Ν.Δ., οἱ λαϊκές δυνάμεις ὀρθώνουν καί προωθοῦν σταθερά τή πολιτική καί τούς στόχους γιά ἐθνική ἀνεξαρτησία, λαϊκή κυριαρχία καί σοσιαλιστικό μετασχηματισμό.

Αὐτό τό ρίζωμα καί τό ἄπλωμα τοῦ Κινήματος τῆς ριζικῆς Ἀλλαγῆς δέν γίνεται μόνο μέ γενικές διακηρύξεις, ἀλλά κύρια μέ ἀγῶνες καί διεκδικήσεις στή δουλειά, τή μόρφωση καί τό πολιτισμό. Καί εἶναι ἀναμφισβήτητο πώς οἱ ἱεραρχημένες διεκδικήσεις, ἀγωνιστικοί στόχοι καί κινητοποιήσεις, συμβάλλουν ἀποφασιστικά στή συγκρότηση καί διάρθρωση μαζικῶν κινημάτων. Τοῦτα τά μαζικά κινήματα (στό χῶρο τῶν ἐρματο-υπαλλήλων, τῶν ἀγροτῶν, τῶν ἐπαγγελματοβιοτεχνῶν, τῶν ἐπιστημόνων καί τῆς νεολαίας κ.ἄ.) μέ τήν ὕπαρξη καί τή ζωντάνια τους εἶναι φορεῖς

./..

λαϊκῶν συσχετισμῶν, πού κατοχυρώνουν τίς κατακτήσεις καί ἀνατέλλουν τίς ἐπιθέσεις τῆς Δεξιᾶς σ' πολιτικό καί κοινωνικό-οικονομικό ἐπίπεδο.

Σημαντικό ρόλο θά διαδραματίσουν οἱ Δημοκρατικοί Δῆμοι καί Κοινότητες, τά Δημοκρατικά σωματεῖα καί συνδικάτα, οἱ Ἀγροτικοί σύλλογοι καί συνεταιριστικές ἑνώσεις, οἱ ἐπαγγελματικοί καί ἐπιστημονικοί σύλλογοι καί οἱ σπουδαστικοί σύλλογοι καί τά ὄργανά τους γιά τήν προώθηση τόσο ἄμεσων καί διαδοχικῶν διεκδικήσεων καί ὥριμων στόχων, ὅσο καί γιά τήν ἐπέκταση τῆς δημοκρατικῆς ὀργάνωσης τῶν ἐργαζόμενων καί τῶν λαϊκῶν στρωμάτων σ' ὅλα τά μέτωπα δουλειᾶς καί ζωῆς. Πιό συγκεκριμένα:

α) <u>Στό ἐργατοϋπαλληλικό κίνημα</u>

Ἡ ἐργατική τάξη, οἱ μισθωτοί, οἱ ὑπάλληλοι, γενικά ὅλοι οἱ ἐργαζόμενοι στή χώρα μας, ἀντιμετωπίζουν τή ταξική φύση τῆς πολιτικῆς τῆς Ν.Δ., πού ἐκφράζεται στή μονόπλευρη λιτότητα, στίς ἀπαράδεκτες συνθῆκες δουλειᾶς, στό ἐντυπωσιακό ἀντεργατικό νομικό πλέγμα (330, 3239 κ.ἄ.). Τελευταῖα κατάφερε ἡ Ν.Δ. μέσα ἀπό τά νόθα συνέδρια τῆς ΓΣΕΕ στή Καλαμάτα καί τοῦ Ε.Κ.Α. στήν Ἀθήνα νά ἀλώσει τήν ἡγεσία τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος. Κατάφερε μέ ἀποκλεισμούς σωματείων καί μέ ἀνοιχτή συνεργασία καί σύμπραξη μέ τή χούντα νά καθυποτάξει τή κεντρική ἔκφραση τοῦ συνδικαλιστικοῦ κινήματος, μετατρέποντας οὐσιαστικά τή διοίκηση τῆς ΓΣΕΕ σέ ὄργανο τῆς κυβερνητικῆς πολιτικῆς.

Ὅμως οἱ ἐργαζόμενοι ἀρνοῦνται τή πολιτική τῆς λιτότητας, παλεύουν γιά καλύτερους μισθούς καί μερικάματα μέ ἀναπροσαρμογή στό τιμάριθμο, γιά συμμετοχή στήν αὔξηση τοῦ ἐθνικοῦ εἰσοδήματος, γιά καλύτερες συνθῆκες δουλειᾶς, γιά καλύτερη ποιότητα ζωῆς. Παράλληλα μέ τά οἰκονομικά αἰτήματα θέτουν στόχους μαζικῆς πάλης γιά ἀλλαγή τῶν ἀντεργατικῶν θεσμικῶν πλαισίων καί ἀντισυνδικαλιστικῶν νόμων, καθώς καί μιά κατοχύρωση τοῦ δικαιώματος τῆς ἐγγραφῆς τῶν ἐνεργῶν σωματείων, κλαδικῶν καί ἐργοστασιακῶν στά Ἐργατικά Κέντρα καί τή ΓΣΕΕ. Μέσα ἀπό τούς ἀγῶνες τῶν Ἐργατοϋπαλλήλων ἐνάντια στήν ἀντιλαϊκή καί ἀντεργατική πολιτική τῆς κυβέρνησης τῆς Ν.Δ., θά διαμορφωθεῖ γιά τό Συνδικαλιστικό

./..

Κίνημα μιά μόνιμη ένταση μέ συνεχεῖς κορυφώσεις καί κινητοποιήσεις.

β) Στό ἀγροτικό Κίνημα:

Οἱ ἀγρότες ἀντιμετωπίζοντας τήν ἐντεινόμενη ληστρική ἐκμετάλλευση τῶν μονοπωλίων, ἐμπόρων καί μεσαζόντων, καί τήν κυβερνητική ἀδιαφορία συνοδευμένη μέ τήν ἀντιαγροτική πολιτική της, βιώνουν καθημερινά τήν ἀναγκαιότητα τῆς ὀργάνωσης.

Παράλληλα συνειδητοποιοῦν, πώς ἡ ἔνταξη "αὐτή καθ'αὐτή" τῆς χώρας μας στήν Ε.Ο.Κ. καί ἐπιπρόσθετα οἱ δυσμενεῖς ὅροι εἰσόδου, θά ὀξύνουν περισσότερο τά οἰκονομικά καί κοινωνικά προβλήματά τους. Ἀπό τό '74 καί μετά στόν ἀγροτικό χῶρο παρατηρεῖται μιά κινητικότητα καί ριζοσπαστικοποίηση, πού εἶχε σάν ἀποτέλεσμα τήν διάρθρωση καί ἐπέκταση τῆς συνδικαλιστικῆς καί συνεταιριστικῆς κίνησης. Οἱ Ἀγροτικοί Σύλλογοι καί οἱ Συνεταιρισμοί ἀπόκτησαν συνδικαλιστική καί πολιτική ἰσχύ καί ἀναγορεύτηκαν σέ ὄργανα διεκδίκησης καί κινητοποίησης.

Στή πρώτη φάση τό ἀγροτικό κίνημα ἦταν κύρια σέ μεγάλο βαθμό αὐθόρμητο καί ἀσυντόνιστο. Οἱ Ἀγροτικοί Σύλλογοι δέν εἶχαν ἀκόμα ἁπλωθεῖ πανελλαδικά καί πολλές φορές ἡ δράση τους ἦταν ἀποσπασματική καί εὐκαιριακή. Οἱ Συνεταιρισμοί βρίσκονταν κάτω ἀπό τόν ἀσφυκτικό ἔλεγχο τοῦ κράτους. Ὅμως ἀπό τίς τοπικές καί γενικές κινητοποιήσεις τοῦ '77, γιά ἱκανοποιητικές τιμές καί τιμές ἀσφάλειας τῶν προϊόντων, φάνηκε ξεκάθαρα τό ξεπέρασμα τῶν ἀρχικῶν ὀργανωτικῶν ἀδυναμιῶν καί ὁ μαχητικός καί μαζικός χαρακτήρας τοῦ ἀγροτικοῦ κινήματος.

Στή τωρινή περίοδο ἔνιωσε σαφές πιά, πώς τό ἀγροτικό κίνημα ἔχει μιά πανελλαδική συγκρότηση, μιά ἀναμισβήτητη μαζικότητα καί μιά πολιτικά ὥριμη ἀποφασιστικότητα. Οἱ τοπικές κινητοποιήσεις (Ἀγρίνιο, Καρδίτσα, Ἡράκλειο κ.ἄ.) καί ἡ Πανελλαδική ἀπεργία ἀποτελοῦν ἀπόδειξη, πώς οἱ ἀγροτικοί ἀγῶνες δέν εἶναι ξεσπάσματα ἐποχιακά, ἀλλά διαρθρωμένο μαζικό κίνημα μέ δυναμική καί προοπτική. Πρόσφατο παράδειγμα τά Γιαννιτσά.

./..

Γιά τήν ἀνάσχεση τοῦ ὀγκούμενου ἀγροτικοῦ κινήματος ἡ Ν.Δ. ἐχάλκευσε τό "Νομοσχέδιο γιά τούς Συνεταιρισμούς", πού ἔχει γιά σκοπό τόν ἔλεγχο, τήν ὑπονόμευση καί τή διάλυση τῶν φορέων τοῦ συνεταιριστικοῦ ἀγροτικοῦ κινήματος.

γ) Στό νεολαιίστικο κίνημα:

Ἡ Κυβέρνηση τῆς Ν.Δ. ὑπερκερασμένη πολιτικά καί ἰδεολογικά ἀπό τή νέα γενιά, προσπαθεῖ νά ὁρθώσει φραγμούς στό δημοκρατικό, ἀντιιμπεριαλιστικό καί ἀριστερό προσανατολισμό της:

- μέσα ἀπό αὐταρχικούς νόμους, ὅπως 815 γιά τά ΑΕΙ, 576 γιά τήν Τεχνική Παιδεία, νέο κανονισμό γιά Μαθητικές Κοινότητες κ.λ.π.,
- μέσα ἀπό τήν ἀντιλαϊκή της πολιτική, πού δημιουργεῖ τήν ἀνεργία, τήν ὑπο-απασχόληση, τό πλέγμα μισθολογικῶν διακρίσεων καί τή κρίση πτυχίων κλ.,
- καί μέσα ἀπό τή χρησιμοποίηση τῶν ἐκπαιδευτικῶν μηχανισμῶν καί τῶν πολιτιστικῶν προτύπων, μέ στόχο τήν ἰδεολογική ἐνσωμάτωση καί ἀπορρόφησή της.

Ὁστόσο, στό νεολαιίστικο χῶρο συνιστάται νά εἶναι χαρακτηριστικό στοιχεῖο ἡ πλατειά συμμετοχή τῶν νέων στούς ἀγῶνες, ὅπως κι' ἡ πλατειά διάδοση καί ἐπιρροή τῶν προοδευτικῶν ἰδεῶν. Τά ἐπί μέρους μαζικά κινήματα τῆς νεολαίας μέ τήν ὀργανωμένη τους ἔκφραση μέσα ἀπό φοιτητικούς, σπουδαστικούς, πολιτιστικούς σύλλογους, ἐργατικά σωματεῖα, μαθητικές κοινότητες, πολιτιστικούς συλλόγους, παρ'ὅλες τίς ἐλλείψεις, τά προβλήματα καί τά λάθη, ἔχουν δώσει μιά νέα ὤθηση καί προσπαθοῦν νά βελτιώσουν τήν ἰδιαίτερη φυσιογνωμία τοῦ νεολαιίστικου κινήματος.

δ) Στό Κίνημα Ἐπαγγελματοβιοτεχνῶν:

Ὁ κοινωνικός χῶρος τῶν μικρομεσαίων στρωμάτων εἶναι διάσπαρτος καί μέσα σ'αὐτόν ὑπάρχουν καί παλεύουν βιοτέχνες, ἔμποροι, ἐπαγγελματίες, μικροϊδιοκτῆτες κ.λ.π. Τά μικρομεσαῖα στρώματα στίς σημερινές συνθῆκες ἐξάρτησης τῆς χώρας μας καί τῆς φιλομονοπωλιακῆς πολιτικῆς τῆς κυβέρνησης, ἀντιμετωπίζουν καθημερινά τό πρόβλημα τῆς ἐπιβίω-

σης καί τόν κίνδυνο τοῦ ἀφανισμοῦ τους. Στό μονοπωλιακό στάδιο ἀνάπτυξης πού περνᾶμε ὑπάρχουν συσσωρευμένα τεράστια προβλήματα καί ἀνάγκες. Αὐτά ὁδηγοῦν τά μικρομεσαῖα στρώματα σέ μιά ἀμφισβήτηση καί ρήξη μέ τή μεγαλοαστική τάξη καί τούς κομματικούς της φορεῖς. Ἡ προσέγγιση καί ἡ προσχώρησή τους σέ μιά συνεπῆ ἀντιϋμπεριαλιστική - ἀντιμονοπωλιακή πολιτική εἶναι ἀντικειμενική. Δέν φτάνει ὅμως γιά τή κινητοποίησή τους καί τή συνειδητοποίησή τους οἱ ἀντικειμενικές συνθῆκες, ἀλλά πρωταρχικά καί ἡ σωστή ὑποκειμενική - κομματική παρέμβαση τῶν προοδευτικῶν φορέων τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ.

ε) Στό Κίνημα τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοίκησης:

Εἶχαν μεγάλη σημασία στίς πρόσφατες ἐκλογές οἱ δημοκρατικές νίκες στούς Δήμους καί στίς Κοινότητες. Καί τοῦτο γιατί οἱ νίκες αὐτές ἦταν καί εἶναι ἐνταγμένες στή προοπτική ἐξέλιξης τῆς Τ.Α. σέ δημοκρατικό μοχλό λαϊκῆς συμμετοχῆς καί ἄσκησης ἐξουσίας. Οἱ νέες Δημοτικές ἀρχές ἑνωμένοι μέ τό λαό τοῦ τόπου τους ἀξιοποιῶντας τή πεῖρα τους συνεχίζουν καί ἐντείνουν τόν ἀγώνα τους γιά τήν ἀπελευθέρωση τοῦ θεσμοῦ τῆς Τ.Α. ἀπό τά συγκεντρωτικά καί αὐταρχικά δεσμά τῆς Ν.Δ. καί ἀρνοῦνται μετατροπή τους σέ πειθήνια ὄργανα τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν.

VI. Η ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΠΑ.ΣΟ.Κ. - ΕΘΝΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

10. ΕΘΝΙΚΗ ΛΑΪΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ

Ἀποτελεῖ κοινή συνείδηση πώς ὁ τόπος μας βρίσκεται σέ μιά ἀπό τίς κρισιμότερες καμπές τῆς ἱστορικῆς του πορείας. Ἡ ἀπόλυτη καί χρόνια ταύτιση τῆς οἰκονομικῆς ἀνάπτυξης μέ τό κοινωνικό συμφέρον τῆς μεγαλοαστικῆς τάξης, τοῦ κράτους καί τῶν θεσμῶν μέ τό συμφέρον τῆς Δεξιᾶς, τοῦ ἐθνικοῦ συμφέροντος μέ τήν ἰμπεριαλιστική ἐξάρτησης, μᾶς ὁδήγησε καί μᾶς ὁδηγεῖ σέ ΑΔΙΕΞΟΔΑ. Σέ ΑΔΙΕΞΟΔΑ, πού νομοτελειακά ὁδηγοῦν :

- Στήν ὁλοσχερή ἐξάρτηση καί στή συρρίκνωση τοῦ Ἔθνους.
- Στήν παραπέρα ἐνίσχυση τοῦ αὐταρχισμοῦ καί ἀντικειμενικά τήν ἀποσταθεροποίηση τῶν δημοκρατικῶν θεσμῶν.
- Καθώς καί στή στυγνή ἐκμετάλλευση τῶν ἐργαζόμενων καί τῶν λαϊκῶν στρωμάτων ἀπό τό νομοπωλιακό κεφάλαιο.

./..

Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. μέσα από τήν ανάλυση της συγκεκριμένης πραγματικότητας και των διεθνών δεδομένων, παλεύει για νά μπεί τέρμα στό ΑΔΙΕΞΟΔΟ, πού 3ι χρόνια τώρα μας οδηγεί ή ΔΕΞΙΑ, χτίζοντας και προωθώντας μιά ΑΛΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ. Μιά πολιτική πού αμφισβητεί και συγκρούεται μέ τήν ατλαντική αυταρχική και αντιλαϊκή πολιτική της Ν.Δ. και της Δεξιας, γενικότερα, πού συνδέεται αρρηχτα μέ τόν μεταπρατικό και εξαρτημένο χαρακτήρα της μεγαλοαστικής τάξης. Από τή φύση της ή Ελληνική μεγαλοαστική τάξη, δέν έχει τή δυνατότητα νά διασφαλίσει τήν εθνική ανεξαρτησία, νά καταχτήσει τήν εθνική απελευθέρωση, και νά προασπίσει τά κυριαρχικά δικαιώματα. Υπάρχει τό ιστορικό προηγούμενο πού επιβεβαιώνει ότι αυτούς τους αγώνες δέν μπορεί ούτε νά ηγηθεί ούτε νά συμμετάσχει ή μεγαλοαστική τάξη, για τόν ίδιο λόγο πού ή τάξη των κοτζαμπάσηδων δέν ηγήθηκε στό ξεσηκωμό του 1821, για τόν ίδιο λόγο πού δέν ηγήθηκε στή μεγαλειώδη αντίσταση ενάντια στους Γερμανοϊταλους καταχτητές.

11. Τούτη ή στάση και ή πρακτική της μεγαλοαστικής τάξης, γίνεται κατανοητή γιατί - σέ μιά περιθωριακή χώρα σάν τήν Ελλάδα πού βρίσκεται κάτω από ξένη πολιτική, οικονομική και στρατιωτική εξάρτηση - ή ε ική απελευθέρωση αντικειμενικά ανοίγει και συμβαδίζει στόν ίδιο δρόμο μέ τό σοσιαλιστικό μετασχηματισμό. Ο απελευθερωτικός - αντιιμπεριαλιστικός αγώνας, αποτελεί τή μιά όψη του ίδιου του αγώνα για τήν σοσιαλιστική αλλαγή.

Αυτό σημαίνει πώς υπάρχει μιά απόλυτη ταύτιση στό συμφέρον του εργαζόμενου λαού και του έθνους, πού προδιαγράφει μιά αγωνιστική πορεία, εθνικά, πολιτικά και ταξικά προσδιορισμένη. Φορέας τούτης της αγωνιστικής και μακρόχρονης πορείας, είναι ή πλατειά συμμαχία όλων των εργαζόμενων, όλων των εκμεταλλευόμενων Ελλήνων. Βασικός και κύριος μοχλός αυτής της πλατιας συμμαχίας - κυρίως μετά τήν τελευταία λαϊκή ετυμηγορία, είναι τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. Μέ τήν καθοδηγητική δράση και παρέμβαση του δημιουργούνται προϋποθέσεις για τή σταθερή πορεία του λαού μας πρός τήν εξουσία . Για τήν πολιτική της στέρεης συγκρότησης

./..

καί τῆς πλατιᾶς ἀνάπτυξης τῶν λαϊκῶν δυνάμεων, τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἐ ιδιώκει καί προωθεῖ τήν ξεκάθαρη γραμμή τῆς ΕΘΝΙΚΗΣ ΛΑΙΚΗΣ ΕΝΟΤΗΤΑΣ. Τό μέσο γιά τήν ἐπίτευξη αὐτῆς τῆς ἑνότητας ἀποτελεῖ ἡ κατοχύρωση καί ἡ ἐμπέδωση μιᾶς ΑΝΟΙΧΤΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ ΔΡΑΣΗΣ. Μέ τούτη τή γραμμή, τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἀπευθύνεται στίς μεγάλες μάζες τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ καί τίς καλεῖ νά ξεπεράσουν κληρονομικές "κομματικές" ἐξαρτήσεις καί προκαταλήψεις καί νά συσπειρωθοῦν στό ἀπαλλαϊκό -πατριωτικό Κίνημα γιά τήν Ἐθνική Ἀπε λευθερωση - ἀνεξαρτησία - τήν ἐδαφική ἀκεραιότητα, τή δημοκρατία καί τή σοσιαλιστική ἀλλαγη.

Οἱ ἐθνικοί δημοκρατικοί καί κοινωνικοί στόχοι αὐτῆς τῆς ἑνότητας, δέν χωρᾶνε κάτω ἀπό τή σημαία τῆς μεγαλοαστικῆς τάξης καί τῆς Ν.Δ. Ἀντίθετα ἔχουν μιά σχέση ριζικῆς ποιοτικῆς διαφοροποίησης ἀπό τήν πολιτική τῆς Δεξιᾶς καί τῆς Ν.Δ. Καί τοῦτο γιατί ἡ μόνη ἀποδεχτή καί ἐπιδιωκομένη ἑνότητα, γιά τή Ν.Δ. (ἐθνική ἤ "ἀντιδικτατορική"), εἶναι ἐκείνη πού πραγματοποιεῖται κάτω ἀπό τήν πολιτική, ἰδεολογική καί κοινωνική ἡγεμονία τῆς ἄρχουσας τάξης. Ὅμως, ἔτσι μοιραία κατάληξη καί ἐπίπτωση θά ἦταν ἡ καθήλωση καί ἡ γύδευση τοῦ λαϊκοῦ κινήματος στίς ραχυπρόθεσμες καί μακροπρόθεσμες ἀνάγκες καί ἐπιταγές τῆς ἄρχουσας τάξης.

12. Ἡ γραμμή τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. γιά ΕΘΝΙΚΗ - ΛΑΪΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ καθορίζεται :

α. Ἐθνικά : Μέ τόν ἀντιϋμπεριαλιστικό, ἀντιεξαρτησιακό καί ἐθνικοαμυντικό ἀγώνα, γιά τήν κατάχτηση τῆς ἐθνικῆς ἀνεξαρτησίας, τή διαφύλαξη τῆς ἐθνικῆς ἀκεραιότητας και τῶν κυριαρχικῶν μας δικαιωμάτων (Οἱ θέσεις μας γιά τό ΝΑΤΟ, Βάσεις, ΕΟΚ, Κύπρο, Αἰγαῖο, τήν Ἐθνική Ἄμυνα)

β. Πολιτικά : Μέ τόν ἀγώνα γιά ἐκδημοκρατισμό τοῦ κρατικοῦ μηχανισμοῦ καί τῆς δημόσιας ζωῆς, γιά δημοκρατικό μετασχηματισμό τῶν θεσμῶν.
(Λεπτομερεῖς θέσεις καί προτάσεις τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ., γιά τή Δικαοσύνη, τό Στρατό, τήν Ἀστυνομία, τό Συνδικαλιστικό Κίνημα, τά Μέσα Ἐνημέρωσης, τήν Ἐκπαίδευση, Αὐτοδιοίκηση κ.λ.π.).

./..

γ. Ταξικά : Μέ τόν ἀγώνα ἐνάντια στό ξένο καί ντόπιο μονοπωλιακό κεφάλαιο καί τήν ἄρση τῆς πολιτικῆς τῆς λιτότητας καί τῆς συμπίεσης τῶν εἰσοδημάτων τῶν ἐργαζόμενων.
(Λεπτομερεῖς θέσεις τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. γιά τά ξένα καί ντόπια μονοπώλια, γιά τίς οἰκονομικές διεκδικήσεις καί παροχές στούς ἐργάτες, στούς μισθωτούς, στούς ἀγρότες στούς συνταξιούχους, γιά τήν κοινωνική ἀσφάλιση κ.λ.π.).

δ. Πολιτιστικά καί ἰδεολογικά : Μέ τόν ἀγώνα γιά πιό στενή προσέγγιση τῆς ἐγχώριας κουλτούρας, τοῦ λαϊκοῦ πολιτισμοῦ, γιά κριτική τοποθέτηση σ'ὅλα τά φιλοσοφικά καί πολιτικά ἱστορικά ρεύματα καί γιά τό μαζικό πέρασμα τῶν σοσιαλιστικῶν ἰδεῶν κ.λ.π.

13. Ἡ ἀνοιχτή Δημοκρατική Πολιτική Δράση:

- Ἀποτελεῖ τακτική καί πρακτική συσπείρωσης, ἑνοποίησης και συμπαράταξης τῶν μαζῶν, σέ κάθε ἐπί μέρους χῶρο πού ἀντιπαρατίθεται στήν κυβερνητική πολιτική τῆς Ν.Δ.

- Ἐκφράζει μιά βαθιά καταχτημένη δημοκρατική συνείδηση καί ἕνα ἀντιϋμπεριαλιστικό προσανατολισμό τῶν λαϊκῶν μαζῶν.

- Ἐκφράζει τήν διάθεση τοῦ Λαοῦ μας γιά πρωτοβουλη συμμετοχή σέ ἀγῶνες.

- Διαμορφώνει προϋποθέσεις γιά τήν ἀνάπτυξη πολύμορφων μαζικῶν Κινημάτων, πού θά ἑνώνουν καί δέν θά διασποῦν, πού θά συνειδητοποιοῦν (πολιτικά καί ταξικά) καί δέν θά ἀδρανοποιοῦν τίς μάζες.

- Δημιουργεῖ μιά ἑνιαία δυναμική, πού ἀντιπαλεύει ἀδιάπα σέμιά διεκδικητική, ἱεραρχημένη πλατφόρμασ'ὅλα τά μέτωπα τῆς ζωῆς τήν πολιτική τῆς Ν.Δ.

14. Ἡ Γραμμή τῆς Ἐθνικῆς - Λαϊκῆς Ἑνότητας καί ἡ ἀνοιχτή δημοκρατική πολιτική δράση - μέ πλαίσιο ἀγώνα τήν Ἀνεξαρτησία, Δημοκρατία, ψωμί, δουλειά, λευτεριά, καθοδηγεῖ, ἀναπτύσσει καί στερεώνει, πλατιά - ἑνωτικά - δημοκρατικά, διεκδικητικά καί μαζικά Κινήματα στούς τόπους κατοικίας, στούς χώ-

./..

ρους δουλειᾶς, μόρφωσης, ψυχαγωγίας τοῦ κάθε Ἕλληνα.

Η γραμμή αὐτή ἐντάσσεται στή στρατηγική ἐπιλογή τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. τοῦ δημοκρατικοῦ δρόμου γιά τό σοσιαλισμό. Μιά γραμμή πού ἀναγορεύει τό ΔΙΑΡΘΡΩΜΕΝΟ ΜΑΖΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ σέ κύριο μοχλό τῶν πολιτικῶν καί κοινωνικῶν ἐξελίξεων. Γι' αὐτό, ἡ σημασία τοῦ μαζικοῦ κινήματος, ἄν καί κατ'ἀρχήν βασίζεται πάνω στή διεκδικητική συσπείρωση τῶν διαφόρων ὁμάδων καί στρωμάτων γιά τήν ἐπίλυση τῶν ἄμεσων καί καθημερινῶν προβλημάτων τους, σάν προοπτική καί ἐπιδίωξη συνδέεται ἄρρηχτα μέ τή δυνατότητα καί τό ἴδιο τό περιεχόμενο τοῦ σοσιαλιστικοῦ μετασχηματισμοῦ. Τό μαζικό κίνημα ἀποτελεῖ μιά ἀγωνιστική ἀφετηρία, ὅπου καταγράφονται τά καθημερινά προβλήματα καί οἱ "ἄμεσες διεκδικήσεις , πού ταυτόχρονα ἐντάσσονται σέ ἕνα σωστά ἱεραρχημένο πρόγραμμα καί σέ μιά χαραγμένη προοπτική μέ τελικό στόχο τή ριζική κοινωνική ἀλλαγή.

15. Μπροστά σ'αὐτή τήν εὐέλικτη καί ἑνωτική στρατηγική τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ., ἡ Ν.Δ. ἔχει ἐξαπολύσει καί θά ἐντείνει ἀκόμα πιό μεθοδευμένη καί πολυπρόσωπη ἐπίθεση χρησιμοποιῶντας καί κατασκευάζοντας ἰδεολογικούς ὅρους. Ἡ συγχορδία διάφορων "ἀνομοιόμορφων" παραγόντων τῆς Δεξιᾶς (Ἀβέρωφ, Μπούτος, Στεφανόπουλος, Καθημερινή, Βραδυνή, Ἐλεύθερος Κόσμος), μέ τήν ἐπαναφορά τῆς ἐθνικοφροσύνης καί τήν καλλιέργεια ΑΝΤΙΠΑΣΟΚικοῦ κλίματος (εἴτε ἀπροκάλυπτου, εἴτε ἐκλεπτυσμένου), ἀποβλέπει :

- Ἀπ'τή μιά μεριά, στήν ἐσωτερική συσπείρωση τῶν παραγόντων τῆς Δεξιᾶς.
- Καί ἀπ'τήν ἄλλη, νά περιχαρακώσει, στό χῶρο, τῆς ἐπιρροῆς της μέσα ἀπό τόν ἐκφοβισμό, τά λαϊκά στρώματα (κύρια τά μικρομεσαῖα), ὥστε νά δυναμώσει τήν ἐκλογική καί ταξική συμμαχία τοῦ μεγάλου κεφαλαίου.

Ἐπισείοντας τό "μαρξισμό", τό "μονοκομματισμό", τό "χάος", "τόν ἐμφύλιο πόλεμο", προσπαθοῦν νά δημιουργήσαν καθετηρήξη καί πολιτικές ἀνασχέσεις μέσα στό Λαό, στό ΠΑ.ΣΟ.Κ., καί τόν Πρόεδρο Α. Παπανδρέου.

Αὐτοῦ τοῦ εἴδους ἡ ΠΟΛΩΤΙΚΗ ἰδεολογική πρόκληση τῆς Δεξιᾶς ἀπαιτεῖ ἀπό τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. θαρρετή καί ἐπιθετική ἀντιμετώπιση πού :

./..

- Ἀποκαλύπτει τήν ξενόφερτη, ἀντι δημοκρατική καί ἀντιλαϊκή ἰδεολογία τῆς ἄρχουσας τάξης.
- Καί ταυτόχρονα προβάλει καί ἐκκλαϊκεύει τήν δική μας ἰδεολογική ταυτότητα καί τό πολιτικό μας πρόγραμμα.

16. Τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. μέ τό ρεαλιστικό, εὐέλικτο καί ἑνωτικό χαρακτήρα τῆς ἀνοικτῆς δημοκρατικῆς δράσης ἀποτρέπει τή ΣΧΗΜΑΤΙΚΗ ΠΟΛΩΣΗ καί τήν ἄκαιρη ρήξη πού βραχυπρόθεσμα καί μακροπρόθεσμα ἐπιδιώκει ἡ Δεξιά. Μιά πολιτική ρήξης ἀπαιτεῖ συγκροτημένους συσχετισμούς, μέ πολιτική καί κοινωνική συνείδηση.

Ἡ ΑΝΕΝΔΟΤΗ καί ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΤΗ στάση τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. δέν σταματάει καί δέν ἐξαντλεῖται στήν ΕΞΩΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗ ΔΡΑΣΗ, ὅπου ἀποτελεῖ μιά ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΗ καί ΣΥΝΕΠΗ γραμμή, γιά τή συσπείρωση τήν ἑνότητα καί τήν ἀνάπτυξη τῶν συνολικῶν διεκδικήσεων τῶν κοινωνικῶν δυνάμεων, ὅπως αὐτές διαμορφώνονται στά ἐπί μέρους μαζικά Κινήματα. Τό πρόβλημα τῆς ριζικῆς λύσης ΔΕΝ ΛΥΝΕΤΑΙ μόνο μέ τό νά ἀντιπαρατάξει σχηματικά καί ἄκαιρα τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. τό δικό του ἐκλογικό ποσοστό ἐνάντια στό ποσοστό τῆς Δεξιᾶς, Οὐσιαστικά ὁ δρόμος ξανοίγεται μέσα ἀπό τήν πολύμορφη δράση καί ἀσύγαστη πάλη τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. μέ τήν προώθηση, ἐπί μέρους ΡΗΞΕΩΝ, ἐνταγμένων σέ ἕνα ξεκάθαρο πρόγραμμα ριζικῆς κοινωνικῆς ἀλλαγῆς. Ἕνα πρόγραμμα πού θά συγκεντρώσει καί θά ΑΝΑΣΥΝΘΕΣΕΙ πολιτικά τή συντριπτική πλειοψηφία τοῦ λαοῦ, ἀπομονώνοντας τίς ἀντιδραστικές δυνάμεις καί συρρικνώνοντας τίς δυνάμεις τῆς συντήρησης. Τούτη ἡ διαδικασία ἑνότητας καί συσπείρωσης τῶν μή προνομιούχων καί ἐκμεταλλευόμενων Ἑλλήνων, μετατρέπει τήν ὑπάρχουσα κοινωνική δυνατότητα σέ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΣΥΝΑΜΗ πού εἶναι ἀπαραίτητη προϋπόθεση γιά τή ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΗ, καί ΕΙΡΗΝΙΚΗ κατάκτηση τῆς ἐξουσίας ἀπό τό λαό καί γιά τό πέρασμα στό σοσιαλισμό.

17. Ἡ πολιτική Γραμμή τῆς Ἐθνικῆς Λαϊκῆς Ἑνότητας προωθεῖται καί ὑλοποιεῖται μέ τήν Ὀργανωτική Πολιτική τῆς 5ης Συνόδου τῆς Κ.Ε. τοῦ ΠΑ.ΣΟ.Κ. Ἐπ' αὐτό ἀποτελεῖ αὐτή ἡ ἀπόφαση σταθμό καί ἀφετηρία στήν πορεία τοῦ Κινήματός μας, ἕνα πραγματικό ΚΑΘΟΔΗΓΗΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟ τῆς ὀργάνωσης μέ τό Λαό.

../..

Μέσα ἀπό τίς θέσεις καί τίς γραμμές πού χαράζει, τά μέλη τῆς ὀργάνωσης τά ὄργανα καί οἱ ὀργ ώσεις μας, πρέπει νά σταθοῦν στά σημεῖα ἐκεῖνα πού θά ἀποτελέσουν ἐφόδια γιά τόν προγραμματισμό τῆς δράσης τους.

Ἡ ἀπόφαση τῆς Κ.Ε. :

- τοποθετεῖ τήν πολιτικοποίηση τῆς ὀργάνωσης καί τό ἄνοιγμα της στίς λαϊκές μάζες πού τά συμφέροντά τους τό ΠΑ.ΣΟ.Κ. ἐκφράζει σαν πρῶτο καί καθοριστικό στόχο.
- Καθορίζει τά βασικά συστατικά στοιχεῖα τῆς πολιτικῆς καθοδήγησης καί προβαίνει σέ συγκεκριμένες προτάσεις πού ὁριοθετοῦν τήν παραγωγή καί ἀναπαραγωγή τῶν στελ χῶν καί τῆς ἰδεολογίας μας.
- ὁριοθετεῖ καί ἱεραρχεῖ τούς πολιτικο-οργανωτικούς στόχους τῆς ὀργάνωσης μ'ἕνα συγκεκριμένο τρόπο καί ξεκινῶντας ἀπό τήν ἴδια τή σημερινή της πραγματικότητα σέ ἐπίπεδο πολιτικῆς ὑποδομῆς - μαζικῶν κινημάτων πλα τειᾶς καί καθημερινῆς ἐπαφῆς μέ τό λαό.
- συμπυκνώνει τή μέχρι τώρα πολιτική καί ὀργανωτική πε ρα τῆς ὀργάνωσης καί τήν ἐπενδύει μέ συλλογικό τρόπο σέ ἀρχές πού ἡ πιστή ἐφαρμογή τ ς θά σημάνει ἕνα πραγματικό ποιοτικό ἅλμα γιά τό ΠΑ.ΣΟ.Κ.